

Πώς οι πραγματικοί μοναχοί «πάσχουν τα θεία»; (+Γέροντος Ιωσήφ)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Αν, σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου μας, «η βασιλεία των ουρανών είναι ανάμεσά σας» (Λουκ. 17,21), δεν είναι παράδοξο να αισθάνονται και να πάσχουν τις θείες ενέργειες της Χάριτος οι πραγματικοί μοναχοί.

Βασιλεία των ουρανών, στην οποία βρίσκεται ο ίδιος ο Θεός, δεν είναι μόνο η θέση της μελλοντικής διαμονής των δικαίων στην αιωνιότητα. Είναι και η «κατ' ενέργειαν» χάρη του Αγίου Πνεύματος, η οποία ενοικεί στις ευσεβείς ψυχές, όσων είναι δεκτικοί, εξαιτίας της υπακοής τους στις θείες εντολές. Και αυτή βασιλεία των ουρανών θεωρείται, γιατί είναι η αιτία, αφορμή και ενέργεια κάθε αρετής και του αγιασμού.

Επόμενο είναι οι αληθινοί μοναχοί, οι ακριβείς εργάτες των εντολών και του θείου

θελήματος, να αισθάνονται στο νου και την καρδιά τους την ενοίκηση και ενέργεια της θείας Χάριτος, που θα τους πληροφορεί για το αδιάψευστο των θείων επαγγελιών.

Ο όρος της καθάρσεως και του θείου φωτισμού του νου, σε όσους μοναχούς πρόκοψαν, δηλαδή το να βλέπουν πέραν των δαιμόνων ή το να προαισθάνονται και να προλέγουν τα μέλλοντα, είναι έργο της θείας Χάριτος. Επιτελείται σε όσους έφθασαν στην ελευθερία από τον «παλαιό άνθρωπο», απέβαλαν την «εικόνα του χοϊκού» και φόρεσαν την «εικόνα του επουρανίου» και έτσι «το θνητό καταργήθηκε από τη ζωή». Αυτοί έγιναν όσο είναι δυνατό «καθαροί τη καρδιά» και η Χάρη παραμένει μαζί τους μόνιμα ως ενδημούσα κατάσταση.

Τότε ο νους τους φωτίζεται και βλέπει τα μακρινά και αθέατα από τους φυσικούς οφθαλμούς. Μαθαίνει αυτά που αγνοεί και γενικά γεύεται κατά ένα μέρος την πρώτη θεοείδεια. Ο ανθρώπινος νους, σύμφωνα με την εμπειρία των θεοφόρων μας πατέρων, όταν καθαριστεί από την εμπάθεια του παλαιού ανθρώπου, αποκτά το δικό του φωτισμό. Κατά ένα φυσικό τρόπο βλέπει «πέραν» των δαιμόνων· οτιδήποτε δηλαδή, τα πονηρά πνεύματα από μακριά σκέφτονται εναντίον του, χωρίς αυτά να το γνωρίζουν. Βλέπει μάλιστα και άλλα πολλά μυστήρια στη φύση, που η πανσωστική πρόνοια κυβερνά, αλλά αποκαλύπτει μόνο όσα του επιτραπών.

(Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, Συζητήσεις στον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13, σ. 74-75)